

El Naturisme Històric, un Moviment Antidesenvolupista, per Josep Maria Roselló

Josep Maria Roselló, Sociòleg

El naturisme no és quelcom simplement assimilable a nudisme o a quelcom dels setanta, d'aquells hippies. No. El naturisme com a pensament social i moviment neix a les darreries del segle XIX i té la seva plenitud ideològica als anys vint i trenta del segle XX quan esdevé referència social per allò de retornar a la natura, a l'ordre natural.

L'ordre natural té com a principi fonamental l'equitat. A tall d'exemple es pot parlar del conreu extensiu, que només pren de la terra, en contraposició del conreu ecològic, que pren i retorna i crea un cercle equitatiu o ordre natural que considera "bo" tot allò que facilita la vida, i "dolent" tot el que la fa davallar o la destrueix. Una de les descripcions més acurades d'aquest ordre, lleis naturals o llei natural, la tenim a l'obra 'La Llei Natural' (1793) del comte de Volney, deixeble del baró d'Holbach, filòsof materialista autor de 'Sistema de la Naturaleza'(1770).

L'objectiu del naturisme històric fou retornar a l'ordre natural del qual vam ser arravatats per l'industrialisme immoral (desenvolupisme), causa directa -pel naturisme-, de la destrucció del planeta i de la degeneració de l'espècie humana.

Aquest retornar és possible mitjançant la regeneració física i moral (inseparables) de l'individu a iniciativa pròpia. Per assolir-la, proposava dues vies complementaries:

- La nuesa física com a camí de la moral, és a dir, un via per a despullar-se de tots els prejudicis socials, especialment entre sexes, obstacles per gaudir de la fraternitat universal.
- El vegetarianisme transcendent, és a dir, segons els estudis del naturalista Georges Cuvier (1769-1832), l'alimentació pròpia de l'espècie humana és la vegetariana, que el naturisme fa transcendent amb l'associació indivisible amb les qualitats morals de tolerància, justícia, bondat i solidaritat.

El naturisme històric va esdevenir un projecte de transformació social que aplegava des de perspectives més regeneracionistes a la revolució social llibertària.

Cultura naturista

El pensament social naturista abastava tota una cultura on s'inclouïa l'àmbit biològic tant com l'àmbit social. Ara bé, els corrents més regeneracionistes restaven més sovint al biològic mentre que els naturisme llibertari va desenvolupar-los tots dos. Per a una exposició més ordenada l'abast cultural es pot recollir en tres apartats.

- El d'alimentació i higiene, és a dir, el frugivorisme, tot cru, i les pràctiques naturistes de seguir els ritmes de la natura. Per entendre bé aquest apartat cal tenir present que objectius foren assolir la primera generació naturista i oposar-se decididament a l'acceleració de la vida exemplificada en els naixents esports de competició com a espectacle de masses. Per això mateix, la seva negació de l'alcohol per les conseqüències envers la descendència o de la vacunació obligatòria: inoculació de sèrums d'altres animals.
- El d'urbanisme i demografia, amb propostes com la ciutat-camp de l'enginyer Alfonso Martínez Rizo o la procreació conscient, d'Isaac Puente, contra el poblacionisme de governs i de l'Església.

- Vers l'era naturista, on hi caben, entre d'altres, les propostes educatives com les d'Albano Rosell o d'Antonia Maymón, el feminisme, la lluita contra la vivisecció, el pacifisme i l'objecció de consciència.

I heus aquí allò que semblava tant senzill com anar amb el flabiol o la figa a l'aire un cap de setmana.

Referències

Roselló, Josep Maria. (2003). *La vuelta a la Naturaleza. El pensamiento naturista hispano (1890-2000)*. Barcelona: Virus

Per citar l'article: Roselló, J. M. (2014). El Naturisme històric, un Moviment Antidesenvolupista. *Catxipanda*, 1(1). Recuperat (data de visualització), a <http://wpu.ir/hj7k3>